

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Obdo/2/2022
Identifikačné číslo spisu: 5718202372
Dátum vydania rozhodnutia: 24.02.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:5718202372.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Pramukovej a JUDr. Andrey Sedláčkovej, v spore žalobkyne: Q. K., nar. XX. A. XXXX, bytom U., právne zastúpenej Mgr. Petrom Balážom, advokátom, so sídlom kancelárie Volgogradská 10964/19, 038 61 Martin, proti žalovanému: AFG s.r.o., so sídlom Dĺžiny 122/40, 039 01 Turčianske Teplice, IČO: 36 383 422, právne zastúpenému spol. Advokátska kancelária JUDr. Michal Krnáč, s. r. o., so sídlom Vojtecha Tvrdeho 793/21, 010 01 Žilina, IČO: 52 791 777, o určenie neplatnosti uznesení žalovaného prijatých formou „per rollam“ a o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo 7. júla 2021, č. k. 13Cob/44/2021-1009, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie o d m i e t a .
- II. Žalovaný m á voči žalobkyne n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Martin (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 10. júla 2020, č. k. 17Cb/67/2018-775 v spojení s opravným uznesením zo dňa 6. októbra 2020, č. k. 17Cb/67/2018-822, návrh žalobkyne na prerušenie konania zamietol (výrok I.); žalobu o určenie neplatnosti uznesení žalovaného č. PR/01/11/17 o schválení účtovnej závierky a výročnej správy žalovaného za rok 2016 a č. PR/02/11/17 o navýšení základného imania žalovaného prijaté hlasovaním „per rollam“ zamietol (výrok II.); určil, že uznesenia žalovaného č. PR/01/2018 o navýšení základného imania žalovaného na sumu 381.640,- eur peňažným vkladom spoločníka B. Y. vo výške 375.000,- eur a č. PR/02/2018 o zmene čl. 7, bod. 1. a 2. Spoločenskej zmluvy prijaté hlasovaním „per rollam“ sú neplatné (výrok III.); žalobu o určenie, že všetky ďalšie uznesenia žalovaného majúce základ a obsahovo nadväzujúce na jeho uznesenia č. PR/01/11/17, č. PR/02/11/17, č. PR/01/2018 a č. PR/02/2018 sú neplatné, zamietol (výrok IV.); eventuálny petit žaloby o určenie, že uznesenia žalovaného č. PR/01/11/17 o schválení účtovnej závierky a výročnej správy žalovaného za rok 2016 a č. PR/02/11/17 o navýšení základného imania žalovaného, prijaté hlasovaním „per rollam“ sú neexistentné zamietol (výrok V.); a priznal žalovanému voči žalobkyne právo na 33,34 % náhradu trov konania (výrok VI.).

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že pokiaľ ide o prvý výrok rozsudku, ktorým súd

návrh žalobkyne na prerušenie konania zamietol, tento zamietol z dôvodu, že odpadol dôvod na prerušenie konania (bod 29. rozsudku súdu prvej inštancie), pokiaľ ide o druhý výrok, ktorým súd žalobu o určenie neplatnosti uznesení žalovaného č. PR/01/11/17 a č. PR/02/11/17 prijaté hlasovaním „per rollam“, zamietol, túto zamietol z dôvodu, že právo žalobkyne domáhať sa neplatnosti uznesení valného zhromaždenia uplynutím trojmesačnej lehoty stanovenej v § 131 ods. 1 Obchodného zákonníka zaniklo, v kontexte čoho súd prvej inštancie okrajovo uviedol, že všetky podmienky na hlasovanie „per rollam“ boli dodržané a nepredloženie dokumentov žalobkyňa žiadnym spôsobom nepreukázala (bod 30. rozsudku súdu prvej inštancie). Pokiaľ išlo o tretí výrok rozsudku súdu prvej inštancie, kde tento určil, že uznesenia žalovaného č. PR/01/2018 o navýšení základného imania žalovaného na sumu 381.640,- eur peňažným vkladom spoločníka B. Y. vo výške 375.000,- eur a č. PR/02/2018 o zmene čl. 7 ods. 1. a 2. Spoločenskej zmluvy prijaté hlasovaním „per rollam“ sú neplatné, tento výrok odôvodnil tým, že na prijatie týchto uznesení sa vyžadoval súhlas všetkých spoločníkov, ktorý preukázateľne nebol daný (bod 31. rozsudku súdu prvej inštancie). Vo vzťahu k štvrtému výroku rozsudku súdu prvej inštancie, kde tento rozhodol, že žalobu o určenie, že všetky ďalšie uznesenia žalovaného majúce základ a obsahovo nadväzujúce na uznesenia č. PR/01/11/17 a č. PR/02/11/17, č. PR/01/2018 a č. PR/02/2018 sú neplatné, zamietol, okresný súd uviedol, že takto špecifikovaný petit žaloby je nejasný a nezrozumiteľný pretože nie je jasné, ktoré konkrétne uznesenia majú byť vyhlásené za neplatné (bod 32. rozsudku súdu prvej inštancie). Vo vzťahu k piatemu výroku rozsudku, ktorým súd prvej inštancie zamietol eventuálny petit žaloby o určenie, že uznesenia žalovaného č. PR/01/11/17 o schválení účtovnej závierky a výročnej správy žalovaného za rok 2016 a č. PR/02/11/17 o navýšení základného imania žalovaného, prijaté hlasovaním „per rollam“, sú neexistujúce, súd prvej inštancie uviedol, že potom čo sa oboznámil rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. IObdoV/32/2007, konštatuje, že išlo o skutkovo inú situáciu, kedy v danom rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bola situácia taká, že uznesenia valného zhromaždenia vôbec prijaté neboli (viď. str. 7 uvedeného rozhodnutia) a vzhľadom na to Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval, že keďže neboli prijaté vôbec, tak ich nemôže vyhlásiť za neplatné; v danej situácii však uznesenia č. PR/01/11/17 a č. PR/02/11/17 prijaté boli a teda boli existujúce a súd sa musel zaoberať ich platnosťou, resp. neplatnosťou, a v časti týkajúcej sa uznesení č. PR/01/11/17 a č. PR/02/11/17 rozhodol, že žalobu o platnosti, resp. neplatnosti, zamietla pre máme uplynutie prekluzívnej lehoty (bod 33. rozsudku súdu prvej inštancie). O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 2 C. s. p. podľa pomeru úspechu strán v danom spore (bod 34. rozsudku súdu prvej inštancie).

3. O odvolaní žalovaného (č. l. 790-792) proti výrokom III. a IV. rozsudku súdu prvej inštancie a o odvolaní žalobkyne (č. l. 807-808) proti výrokom II., V. a VI. rozsudku súdu prvej inštancie rozhodol Krajský súd v Žiline (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“), ktorý rozsudkom zo 7. júla 2021, č. k. 13Cob/44/2021-1009 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II., ktorým okresný súd žalobu o určenie neplatnosti uznesení žalovaného č. PR/01/11/17 o schválení účtovnej závierky a výročnej správy žalovaného za rok 2016 a č. PR/02/11/17 o navýšení základného imania žalovaného, prijaté hlasovaním „per rollam“, zamietol, a vo výroku V., ktorým okresný súd eventuálny petit žaloby o určenie, že uznesenia žalovaného č. PR/01/11/17 o schválení účtovnej závierky a výročnej správy žalovaného za rok 2016 a č. PR/02/11/17 o navýšení základného imania žalovaného, prijaté hlasovaním „per rollam“ sú neexistujúce, zamietol, potvrdil; a v napadnutom výroku III., ktorým okresný súd určil, že uznesenia žalovaného č. PR/01/2018 o navýšení základného imania žalovaného na sumu 381.640,- eur peňažným vkladom spoločníka B. Y. vo výške 375.000,- eur a č. PR/02/2018 o zmene čl. 7 bod. 1. a 2. Spoločenskej zmluvy, prijaté hlasovaním „per rollam“ sú neplatné, a vo výroku VI., podľa ktorého žalovaný má voči žalobkyňi právo na 33,34 % náhradu trov konania, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol (body 59.-60.), že okresný súd správne skonštatoval, že ak počítal trojmesačnú prekluzívnu lehotu od 8. januára 2018, t. j. od dátumu prijatia napádaných uznesení, ako aj od dátumu 19. januára 2018, kedy sa podľa žalobkyňou poskytnutých tvrdení o týchto uzneseniach dozvedela, žaloba nebola doručená na okresný súd v trojmesačnej prekluzívnej lehote (ak došlo k jej doručeniu dňa 29. júna 2018). Podľa názoru krajského súdu, ak nebola

podaná žaloba o určenie neplatnosti uznesení žalovaného č. PR/01/11/17 a č. PR/02/11/17 v prekluzívnej trojmesačnej lehote, a to ani od dátumu ich prijatia, ani od dátumu vedomosti žalobkyne o ich prijatí, tak potom nebolo možné skúmať (ne)platnosť týchto uznesení. Krajský súd zdôraznil, že ak žalobkyňa nepodala žalobu v trojmesačnej prekluzívnej lehote k uzneseniam žalovaného č. PR/01/11/17 a č. PR/02/11/17, tak došlo k zániku jej práva na skúmanie súdom, či žalovaný poskytol žalobkyni primeranú lehotu na vyjadrenie sa k navrhovaným uzneseniam, či jej doručil potrebný materiál, podklady a či vo výsledku prebehlo hlasovanie v zmysle zákona, resp. spoločenskej zmluvy žalovaného.

5. Krajský súd ďalej uviedol (bod 64.), že konštatovanie o prípadnej neexistencii prijatých uznesení je možné len v rámci žaloby o určenie neplatnosti uznesení valného zhromaždenia alebo uznesení prijatých hlasovaním „per rollam“, podanej na súd v trojmesačnej prekluzívnej lehote, a nie ďalšou žalobou alebo podaním eventuálneho petitu, ktorým pripustením by sa poprela zákonná prekluzívna lehota a konanie o neplatnosti uznesení valného zhromaždenia alebo neplatnosti uznesení prijatých hlasovaním „per rollam“. Do konania o žalobe o určenie neplatnosti uznesení patrí aj prípadné posúdenie, či uznesenia podľa hlasovania boli prijaté alebo nie. Prijatím právnej argumentácie žalobkyne o možnosti podať žalobu o neexistencii uznesení žalovaného, prijatých hlasovaním „per rollam“ kedykoľvek, pretože na túto žalobu nie je stanovená lehota, by potom podľa názoru krajského súdu popri sebe stáli konania o určenie neplatnosti uznesení, eventuálne o určenie neexistencii uznesení. Týmto postupom by podľa krajského súdu bol úplne popretý postup v zmysle ust. § 131 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka, ktoré má kogentnú povahu a rovnako kogentnú povahu má aj ust. § 130 Obchodného zákonníka.

6. V ďalšej časti odôvodnenia (body 65.-80.) krajský súd dospel k záveru (bod 81.), že z doterajších podaní žalobkyne a žalovaného nevníma rozpornosť čl. 13 bod 14. Spoločenskej zmluvy žalovaného, resp. ako spor o výklad tohto článku. Krajský súd poukázal na celý obsah spoločenskej zmluvy žalovaného k dátumu napádaných uznesení žalovaného s tým, že ust. § 130 Obchodného zákonníka dáva spoločníkom možnosť rozhodovať o veciach, ktoré patria do pôsobnosti valného zhromaždenia aj mimo valného zhromaždenia. Takáto možnosť rozhodovania mimo valného zhromaždenia, t. j. keď sa uznesenia prijímajú „per rollam“ alebo tiež „písomne“, bola vyjadrená v spoločenskej zmluve žalovaného v čl. 13 bod 14. Žalobkyňa žalobou napadla uznesenia žalovaného č. PR/01/2018 o navýšení základného imania žalovaného, č. PR/02/2018, ktoré označila ako uznesenie o zmene čl. 7 bod 1. a 2. Spoločenskej zmluvy, teda uznesenia, prijímanie ktorých Spoločenská zmluva zverila do pôsobnosti valného zhromaždenia podľa čl. 13 bodu 1, 2. a bod 10. Spoločenskej zmluvy. Pokiaľ spoločníci žalovaného prijali možnosť rozhodovania o veciach, ktoré patria do pôsobnosti valného zhromaždenia aj mimo valného zhromaždenia rozhodovaním „per rollam“ a konkrétne zvýšenie základného imania bolo zverené do pôsobnosti valného zhromaždenia, výsledkom čoho bolo uznesenie o zvýšení základného imania, za ktoré bol vyjadrený súhlas 2/3 väčšiny hlasov z celkového počtu hlasov prislúchajúcich spoločníkom žalovaného (v danom prípade ZA s podielom 75 % na základnom imaní spoločnosti), tak potom krajský nezistil spor o výklad čl. 13 bod 14. Spoločenskej zmluvy žalovaného, a to, že by na akékoľvek uznesenie, prijaté žalovaným „per rollam“ bol potrebný písomný súhlas všetkých spoločníkov. Krajský súd preto zrušil výrok III. a závislý výrok IV. rozsudku súdu prvej inštancie a uložil mu o predmetných nárokoch opätovne rozhodnúť súc viazaný právnym názorom krajského súdu. Pre úplnosť krajský súd uviedol, že žaloba o určenie neplatnosti uznesení žalovaného č. PR/01/2018, č. PR/02/2018, u ktorých bola stanovená lehota na hlasovanie, resp. písomné hlasovanie do 31. marca 2018, s dátumom vyhotovenia Zápisnice z hlasovania „per rollam“ spoločníkov spoločnosti - žalovaného z 3. apríla 2018 pri doručení žaloby na Okresný súd Martin dňa 29. júna 2018, bola doručená v trojmesačnej prekluzívnej lehote.

7. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie (č. l. 1060-1062) podľa § 420 písm. f/ C. s. p. a žiadala, aby dovolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. a V. zmení tak, že tam uvedené uznesenia označí za neplatné, eventuálne neexistencné, vo výroku III. rozsudok súdu prvej inštancie potvrdí a vo výroku VI. rozsudok súdu prvej inštancie zmení ak, že žalobkyni prizná plnú náhradu trov konania.

8. K prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. dovolateľka v zásade namietala nedostatočné

odôvodnenie napadnutého rozsudku. Poukázala na to, že v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie namietala, že súd prvej inštancie neprihliadol na: 1. neexistenciu, resp. neplatnosť napadnutých uznesení pre nedosiahnutie potrebnej väčšiny pri hlasovaní o nich stanovenej v čl. 13 ods. 14. Spoločenskej zmluvy; 2. nekalý úmysel žalovaného a druhého spoločníka a ich vzájomne koordinovaný postup voči žalobkyni v rámci prijímania napadnutých uznesení vykazujúci znaky trestnej činnosti a 3. rozpor napadnutých uznesení so zákazom diskriminácie a zneužitia postavenia väčšinového spoločníka zakotvených v § 56a Obchodného zákonníka, avšak krajský súd sa v rámci svojho rozhodnutia vôbec nezaoberal jej námietkami uvedenými v bode 3., pričom ide o zásadný a v konaní preukázaný dôvod neplatnosti napadnutých uznesení. Konštatovala, že ako jeden z dôvodov neplatnosti napadnutých uznesení uviedla skutočnosť, že zo strany druhého spoločníka bol navrhnutím zvýšenia základného imania novými peňažnými vkladmi spoločníkov sledovaný zámer poškodiť ju. K poškodeniu jej práv malo dôjsť tým, že jej nebola poskytnutá možnosť zúčastniť sa hlasovania o návrhoch uznesení č. PR/01/11/17 a č. PR/02/11/17 v dôsledku stanovenia lehoty na hlasovanie skôr, ako uplynula lehota na prevzatie návrhov uznesení, ďalej tým, že žalobkyňa nemala v čase hlasovania k dispozícii žiadne podklady o ekonomickej situácii žalovaného, nemala preukázané, že je potrebné zvýšiť základné imanie, o akú výšku a akou formou. Žalobkyňa preto namietala nedoručenie príloh návrhov, a to účtovnej závierky a výročnej správy spolu s návrhmi uznesení. Žalovaný túto skutočnosť nepoprel a ani nijako nepreukázal, že by žalobkyni tieto dokumenty druhý spoločník doručil. Prvostupňový súd k tejto skutočnosti nesprávne skonštatoval, že žalobkyňa nedoručenie príloh návrhov nijako nepreukázala. Odvolací súd sa ku tejto skutočnosti vôbec nevyjadril. Žalobkyňa v konaniach na oboch stupňoch poukázala na skutočnosť, že druhé hlasovanie „per rollam“ počítalo iba s vkladom spoločníka Jaroslava Firdíka, a nie aj s jej vkladom, čím došlo k zmene pomeru vkladov, hlasovacích práv a podielu na zisku spoločnosti. V kontexte porušenia jej práva na informácie, práva na riadne a včasné doručenie listín k pripravovaným hlasovaniam, jasných dôkazov o prepojení a kooperácii druhého spoločníka a konateľa v rámci tohto postupu a neposkytnutia určitej a dostatočne dlhej lehoty na hlasovanie, sa jedná o zjavné porušenie § 56a ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka. Odvolací súd na tieto odvolacie dôvody neprihliadol napriek tomu, že sa jedná o závažné a preukázané porušenia práv žalobkyne, ktoré jednoznačne mali vplyv na jej možnosť podieľať sa na zvýšení základného imania a rozhodnúť sa v tejto veci slobodne, bez časového, prípadne iného nátlaku a na základe všetkých potrebných informácií, a teda aj na platnosť samotných uznesení a úspech žalobkyne v spore.

9. Dovolateľka ďalej namietala, že krajský súd nezobral do úvahy 100 %-nú väčšinu stanovenú pre hlasovanie „per rollam“ uvedenú v čl. 13 ods. 14. Spoločenskej zmluvy. V rozpore s textom Spoločenskej zmluvy dospel k záveru, že napadnuté uznesenia sú platné a na ich prijatie postačuje 2/3-ínová väčšina hlasov všetkých spoločníkov. Ustanovenie čl. 13 ods. 14. Spoločenskej zmluvy pritom neoznačil za neplatné a ani nevysvetlil, prečo predmetné ustanovenie neaplikoval.

10. Odvolaciemu súdu dovolateľka vytkla aj záver, že považoval rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1ObdoV/32/2007 za neaplikovateľné na prejednávajúcu vec, pretože sa týka odlišnej skutkovej situácie. Mala za to, že ide o ten istý prípad, kedy nebolo prijaté uznesenie pre nedosiahnutie potrebnej väčšiny. Rozdiel je len v tom, že v prípade žalobkyne konateľ nesprávne, t. j. v rozpore s objektívnou realitou konštatoval, že prijaté bolo a v prípade konania sp. zn. 1ObdoV/ 32/2007 štatutár skonštatoval, že prijaté nebolo. Objektívne však nebolo prijaté ani v jednom z prejednávanych prípadov. Preto v danom prípade bolo potrebné tento judikát aplikovať a všetky napadnuté uznesenia vyhlásiť za neexistentné. Z procesného hľadiska je možné, aby bola podaná aj žaloba o neexistenciu uznesenia, čo skonštatoval samotný Najvyšší súd Slovenskej republiky v citovanom rozhodnutí. Úvahy odvolacieho súdu sú preto nesprávne aj v tomto smere. Navyše, ak nie je dosiahnutá potrebná väčšina a konateľ konštatuje v rozpore s objektívnou realitou, že dosiahnutá bola, ide o tak závažný nedostatok, ktorý možno prirovnať k absolútnej neplatnosti právneho úkonu, pretože tu absentuje vôľa ako základný prvok akéhokoľvek konania, nielen právneho úkonu.

11. Záverom dovolania žalobkyňa namietala aj postup odvolacieho súdu v časti, kde rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil mu vec na opätovné prejednanie a rozhodnutie, a to zjavne len z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom nenariadil prvostupňovému súdu opakovať alebo doplniť

dokazovanie. Odvolaciemu súdu za danej situácie nič nebránilo v tom, aby vo veci sám rozhodol bez rušenia prvostupňového rozsudku, preto je tento postup v rozpore so zásadou hospodárnosti a spôsobuje v konaní len zbytočné prieťahy, tiež čím došlo k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces.

12. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu žalobkyne mal za to, že prípustnosť a dôvodnosť dovolania žalobkyne nie sú dané, a preto navrhol dovolanie žalobkyne ako nedôvodné zamietnuť. Súčasne si uplatnil nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

13. Najvyšší súd Slovenskej republiky po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 C. s. p.) a oprávnenou osobou (§ 424 C. s. p.), zastúpenou v dovolacom konaní v zmysle § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, pričom dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť, pretože nie je prípustné.

14. Podľa § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

15. Podľa § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

16. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C. s. p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 C. s. p. alebo § 421 C. s. p. v spojení s § 431 ods. 1 C. s. p. a § 432 ods. 1 C. s. p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

17. Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorým je možné napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu pri splnení zákonom stanovených predpokladov a podmienok. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 C. s. p.), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

18. V danom prípade dovolateľka uplatnila dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p., ktorý vymedzila nesprávnym procesným postupom odvolacieho súdu tým, že sa dostatočne nevysporiadal s jej námietkami neplatnosti (resp. za aplikácie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1ObdoV/32/2007 neexistentnosti) uznesení č. PR/01/11/17 a č. PR/02/11/17; a tým, že v prípade posudzovania neplatnosti (resp. za aplikácie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1ObdoV/32/2007 neexistentnosti) unesení č. PR/01/2018, č. PR/02/2018 zvolil nevhodný postup, poukazujúc na zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 2/2016.

19. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je aj možnosť fyzických a právnických osôb domáhať

sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (vid'. sp. zn. I. ÚS 46/05, sp. zn. II. ÚS 76/07).

20. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, dôsledkom čoho by bolo popretie zmyslu a podstaty práva na spravodlivý proces.

21. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

22. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 420 C. s. p. nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k dovolateľom vymedzenému dôvodu zmätočnosti skutočne došlo.

23. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľka v súvislosti s nesprávnym procesným postupom odvolacieho súdu namietala, že tento svoje rozhodnutie nedostatočne, nepresvedčivo a arbitrárne odôvodnil.

24. Dovolací súd preskúmal odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu a dospel k záveru, že odvolací súd dal žalobkyni vo svojom rozhodnutí primeranú a dostatočnú odpoveď na jej námietky vymedzené v odvolaní podanom proti rozsudku okresného súdu. V tomto smere Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil nesprávnosť a nezákonnosť procesného postupu krajského súdu z hľadiska dodržania limitov daných úpravou civilného sporového súdneho konania pre zachovanie pravidiel spravodlivého súdneho procesu.

25. Ako sa odvolací súd vysporiadal s jej námietkou neplatnosti (resp. za aplikácie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. IObdoV/32/2007 neexistentnosti) uznesení č. PR/01/11/17 a č. PR/02/11/17, je evidentné z bodov 59. - 60., 62. a 64. napadnutého rozsudku, podľa ktorého, cit.:

„...59. Z výroku II. rozsudku okresného súdu napadnutého odvolaním žalobkyne vyplýva, že žaloba o určenie neplatnosti uznesení žalovaného č. PR/01/11/17 o schválení účtovnej závierky a výročnej správy žalovaného za rok 2016 a uznesenie č. PR/02/11/17 o navýšení základného imania žalovaného, prijaté hlasovaním „per rollam“, bola zamietnutá, z dôvodu nedodržania trojmesačnej prekluzívnej lehoty podľa odôvodnenia rozsudku okresného súdu v odseku 30., viažuceho sa k napadnutému výroku II. Z dôkazov vykonaných pred okresným súdom vyplynulo, že uznesenia žalovaného č. PR/01/11/17 a PR/02/11/17 boli prijaté hlasovaním „per rollam“ dňa 08. 01. 2018. Ak žalobkyňa podala žalobu na Okresný súd Martin podľa č. I. 1 dňa 29. 06. 2018, nedošlo k jej podaniu v trojmesačnej prekluzívnej lehote. V žalobe zo dňa 28. 06. 2018 v časti I. žalobkyňa v spojení s rozsahom poskytnutých tvrdení uviedla, že o prijatých uzneseniach žalovaného dňa 08. 01. 2018, a to uzneseniach č. PR/01/11/17 a č. PR/02/11/17 sa dozvedela dňa 19. 01. 2018. Okresný súd správne skonštatoval, že ak počítal trojmesačnú prekluzívnu lehotu od 08. 01. 2018, t. j. od dátumu prijatia napádaných uznesení, ako aj od dátumu 19. 01. 2018, kedy sa podľa žalobkyňou poskytnutých tvrdení o týchto uzneseniach dozvedela, žaloba nebola doručená na okresný súd v trojmesačnej prekluzívnej lehote, ak došlo k jej doručeniu dňa 29. 06. 2018. Podľa názoru krajského súdu, ak nebola podaná žaloba o určenie neplatnosti uznesení žalovaného č. PR/01/11/17 a PR/02/11/17 v prekluzívnej trojmesačnej lehote, a to ani od dátumu ich prijatia, ani od dátumu vedomosti žalobkyne o ich prijatí, tak potom nebolo možné skúmať (ne)platnosť

týchto unesení.

60. K týmto prijatým uzneseniam krajský súd zdôrazňuje, že išlo o ich prijatie rozhodovaním mimo valného zhromaždenia, a preto v zmysle ust. § 131 ods. 1 Obchodného zákonníka nie je možné sa domáhať toho, že valné zhromaždenie nebolo riadne zvolané, ak sa rozhodovalo a prijali sa predmetné uznesenia žalovaného mimo konaného valného zhromaždenia. Podľa názoru krajského súdu, ak žaloba k uzneseniam č. PR/01/11/17 a PR/02/11/17 nebola podaná v prekluzívnej trojmesačnej lehote, tak potom nebol zákonný priestor ani k námietkam žalobkyne, že v zmysle ust. § 130 Obchodného zákonníka nemala poskytnutú primeranú lehotu na vyjadrenie sa k navrhovaným uzneseniam a nebolo možné ani posudzovať tvrdenia žalobkyne, že jej neboli doručené materiály, podklady k navrhovaným uzneseniam. Inými slovami krajský súd uvádza, že ak nie je podaná žaloba v trojmesačnej prekluzívnej lehote, nie je možné posudzovať v zmysle ust. § 130 Obchodného zákonníka námietku žalobkyne o neposkytnutí primeranej lehoty na vyjadrenie sa k navrhovaným uzneseniam, ani námietku nedoručenia materiálov, podkladov k navrhovaným uzneseniam a v konečnom dôsledku ani spôsob, prípadne výsledky hlasovania. Ak žalobkyňa nepodala žalobu v trojmesačnej prekluzívnej lehote k uzneseniam žalovaného č. PR/01/11/17 a PR/02/11/17, tak došlo k zániku jej práva na skúmanie súdom, či žalovaný poskytol žalobkyni primeranú lehotu na vyjadrenie sa k navrhovaným uzneseniam, či jej doručil potrebný materiál, podklady a či vo výsledku prebehlo hlasovanie v zmysle zákona, resp. spoločenskej zmluvy žalovaného. Okresný súd v odseku 30. odôvodnenia napadnutého rozsudku sa vyjadroval k primeranosti poskytnutej lehoty, ako aj, že nedoručenie materiálov, podkladov žalobkyňa neprekázala. Krajský súd ku skutkovým zisteniam a záverom okresného súdu, vyjadreným v odseku 30. odôvodnenia napadnutého rozsudku poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Obdo/22/2018.

...

62. ...K rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR, na ktoré odkazovala žalobkyňa, sp. zn. 1ObdoV/32/2007, okresný súd uviedol, že sa týka skutkovo odlišnej situácie, pretože v danej veci uznesenia č. PR/01/11/17 a PR/02/11/17 boli prijaté, a teda boli existentné, preto okresný súd sa nimi zaoberal tak, že z titulu uplynutia prekluzívnej lehoty žalobu o určenie neplatnosti týchto uznesení zamietol.

...

64. Podľa názoru krajského súdu konštatovanie o prípadnej neexistencii prijatých uznesení je možné len v rámci žaloby o určenie neplatnosti uznesení valného zhromaždenia alebo uznesení prijatých hlasovaním „per rollam“, podanej na súd v trojmesačnej prekluzívnej lehote. Nie ďalšou žalobou alebo podaním eventuálneho petitu, ktorým pripustením by sa poprela zákonná prekluzívna lehota a konanie o neplatnosti uznesení valného zhromaždenia alebo neplatnosti uznesení prijatých hlasovaním „per rollam“. Do konania žaloby o určenie neplatnosti uznesení patrí aj prípadné posúdenie, či uznesenia podľa hlasovania boli prijaté alebo nie. Prijatím právnej argumentácie žalobkyne o možnosti podať žalobu o neexistencii uznesení žalovaného, prijatých hlasovaním „per rollam“ kedykoľvek, pretože na túto žalobu nie je stanovená lehota, by potom podľa názoru krajského súdu popri sebe stáli konania o určenie neplatnosti uznesení, eventuálne o určenie neexistencii uznesení. Týmto postupom by podľa krajského súdu bol úplne popretý postup v zmysle ust. § 131 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka, ktoré má kogentnú povahu a rovnako kogentnú povahu má aj ust. § 130 Obchodného zákonníka. Eventuálny návrh žalobkyne o určenie neexistencii uznesení žalovaného č. PR/01/11/17 a PR/02/11/17 nebol zákonne opodstatnený, a pokiaľ ho okresný súd zamietol výrokom V., tak v tejto časti považoval krajský súd rozhodnutie okresného súdu za vecne správne s vyjadrením právneho názoru krajským súdom. Vecne správne bolo rozhodnutie okresného súdu aj vo výroku II., ktorým bola žaloba o určenie neplatnosti uznesení žalovaného č. PR/01/11/17 a PR/02/11/17 zamietnutá z titulu nepodania v trojmesačnej zákonnej prekluzívnej lehote a aj v tejto výrokovej časti bolo rozhodnutie okresného súdu potvrdené ako vo výroku vecne správne v zmysle ust. 187 ods. 1 C. s. p.“

26. Vychádzajúc z citovaného, je evidentné, že odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, ktorý v predmetnom rozsahu žalobu z dôvodu nedodržania trojmesačnej prekluzívnej lehoty zamietol.

Krajský súd považoval posudzovanie existencie predmetných rozhodnutí žalovaného za skonsumované posudzovaním ich platnosti, keď už z povahy veci skôr, ako súd môže pristúpiť k posúdeniu, či sporné uznesenie valného zhromaždenia je platné, musí si predbežne vyriešiť otázku jeho existencie. Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu (ako aj z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie) vyplýva záver, podľa ktorého posúdiť platnosť rozhodnutia valného zhromaždenia, a teda posúdiť aj jeho existenciu, možno len v prekluzívnej trojmesačnej lehote. Iný záver nevyplýva ani z dovolateľskou odkazovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1ObdoV/32/2007, keď aj v predmetnom rozhodnutí dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru o neexistencii uznesenia v rámci konania o jeho neplatnosti (§ 131 Obchodného zákonníka), na podklade včasne podanej žaloby. Nakoľko však žaloba vo vzťahu k uzneseniam č. PR/01/11/17 a PR/02/11/17 v prekluzívnej trojmesačnej lehote preukázateľne (a v konaní nesporne) nebola podaná, nebol dôvod skúmať hmotnoprávne námietky žalobkyne, ktoré mali zakladať neplatnosť resp. neexistenciu predmetných uznesení. Dovolací súd sa stotožňuje so záverom krajského súdu, podľa ktorého pripustením, aby popri sebe stáli časovo obmedzené konanie o určenie neplatnosti uznesení a fakticky časovo neobmedzené konanie o určenie neexistencie uznesení, by bol popretý postup a účel ust. § 131 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka. V uvedenom kontexte dovolací súd zdôrazňuje, že súd môže posudzovať platnosť alebo neplatnosť uznesenia valného zhromaždenia spoločnosti len z dôvodu, resp. dôvodov, ktoré žalobca (oprávnená osoba) uviedol v žalobe o určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia, a to výlučne v rámci prekluzívnej trojmesačnej lehoty od prijatia uznesenia valného zhromaždenia, resp. odo dňa, keď sa mohol o uznesení dozvedieť v prípade, ak valné zhromaždenie nebolo riadne zvolané; pričom uplatnené dôvody po uplynutí zákonom stanovenej lehoty už nemôže následne dopĺňať alebo rozšíriť (4Obo/21/2000, 1Obo/64/2012). Zmeškanie lehoty na podanie žaloby o určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia nemožno dodatočne liberovať uplatnením eventuálneho nároku (petitu) o určenie ich neexistencie, resp. akýmkoľvek iným spôsobom rozširovať (prípadne dopĺňať) žalobné dôvody (primerane ZSP 7/2001).

27. Dovolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že Obchodný zákonník v zásade nepočíta s možnosťou domáhať sa určenia neexistencie uznesenia valného zhromaždenia, a contrario upravuje osobitný postup, ktorým sa možno domáhať určenia neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia, a to striktne za splnenia kogentných podmienok ust. § 131 Obchodného zákonníka. Nie je síce vylúčené, aby v rámci konania o preskúmanie ne/platnosti uznesenia valného zhromaždenia súd dospel k záveru, že preskúmané uznesenie neexistuje, avšak uplatnením nároku podľa § 137 písm. c/ C. s. p. nemožno obchádzať osobitný procesný postup podľa § 131 Obchodného zákonníka k § 137 písm. d/ C. s. p. Uvedené by sa priečilo účelu ust. § 131 Obchodného zákonníka, kedy sa zavedením prekluzívnej trojmesačnej lehoty (okrem iného) chráni obchodná spoločnosť pred stavom právnej neistoty vyvolanej hrozbou sporu o určenie neplatnosti uznesení valného zhromaždenia.

28. Rozhodnutie valného zhromaždenia sa považuje za platné, pokiaľ súd nevysloví jeho neplatnosť. Doposiaľ nebola judikovaná výnimka z takejto právnej úvahy. V danej súvislosti dovolací súd poukazuje na právny názor, vyslovený Najvyšším súdom Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 4Obdo/22/98, podľa ktorého uznesenie valného zhromaždenia nemá povahu právneho úkonu, ale povahu inej právnej skutočnosti, nakoľko valné zhromaždenie ako najvyšší orgán spoločnosti je miestom tvorby vôle, ktorú navonok prejavuje štatutárny orgán. Vychádzajúc z tejto konštrukcie Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí v konaní vedenom pod sp. zn. 5Obo/109/2008 uzavrel, že pokiaľ žalobca nepodal žalobu na určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia žalovaného za podmienok podľa § 131 ods. 1 Obchodného zákonníka, a teda toto rozhodnutie je platné a bolo podkladom na zápis zmeny v obchodnom registri, nemôže sa všeobecnou určovacou žalobou podľa § 80 písm. c/ O. s. p. (v súčasnosti § 137 písm. c/ C. s. p.) úspešne domáhať určenia neplatnosti jeho odvolania z funkcie konateľa.

29. Pokiaľ konajúce súdy postupovali spôsobom prioritného vyriešenia otázky plynutia času, t. j. zistenia základného predpokladu možnosti skúmať platnosť prijatých uznesení uznesenia z dôvodov namietaných žalobkyňou, postupovali správne. Vzhľadom na uplynutie prekluzívnej trojmesačnej lehoty bolo potom irelevantné skúmať namietaný nekalý úmysel žalovaného a druhého spoločníka a ich vzájomne

koordinovaný postup voči dovolateľke v rámci prijímania napadnutých uznesení vykazujúci znaky trestnej činnosti, resp. namietaný rozpor napadnutých uznesení so zákazom diskriminácie a zneužitia postavenia väčšinového spoločníka zakotveným v § 56a Obchodného zákonníka, ako aj namietaný rozpor s čl. 13 ods. 14. Spoločenskej zmluvy; keď aj prípadné konštatovanie porušenia zákona, spoločenskej zmluvy, prípadne stanov, by nemohlo privodiť zmenu prijatého uznesenia valného zhromaždenia. Nemožno preto priznať relevanciu tvrdeniu dovolateľky, podľa ktorej sa sudy nezaoberali jej hmotnoprávnymi námietkami, keď tieto prv, než pristúpili k hmotnoprávnemu skúmaniu žalobných dôvodov, ex offio skúmali procesnú prípustnosť žaloby, t. j. jej včasnosť (6Obo/193/2007) a z dôvodu uplynutia prekluzívnej lehoty podľa § 131 ods. 1 Obchodného zákonníka dospeli k záveru, že právo podať návrh na určenie neplatnosti predmetných uznesení zaniklo, s čím sa vo svojich odôvodneniach náležite a ústavnokonformne vysporiadali.

30. Z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 115/03 z 3. júla 2003 vyplýva, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

31. K námietke nepreskúmateľnosti súdnych rozhodnutí dovolací súd odkazuje aj na závery zjednocujúceho Stanoviska, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dňa 3. decembra 2015 pod č. R 2/2016, podľa ktorého: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

32. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska č. R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

33. Vzhľadom na uvedené, dovolací súd uzatvára, že odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím súdu prvej inštancie nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda v danom prípade odvolací súd procesne nekonal spôsobom zmätočným, resp. arbitrárnym, ktorý by mal za následok vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p.

34. Nad rámec uvedeného, dovolací súd konštatuje, že pokiaľ dovolateľka vo vzťahu k námietkam neplatnosti (resp. za aplikácie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1ObdoV/32/2007 neexistencie) uznesení č. PR/01/11/17 a PR/02/11/17 dôvodí porušením práva na spravodlivý proces; má za to, že ohľadne uvedeného sa by sa mohlo jednať o námietku nesprávneho právneho posúdenia, ktoré ale nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. (viď. R 24/2017), lebo takáto nesprávnosť nepredstavuje procesnú vadu zmätočnosti uvedenú v tomto ustanovení.

35. V zostávajúcej časti dovolanie smeruje voči zrušujúcemu výroku (II.) odvolacieho súdu, ktorým tento rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch III. a VI. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V

súvislosti s podaným dovolaním smerujúcim proti zrušujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktoré bolo vrátené na ďalšie konanie, dovolací súd poukazuje na rozhodnutie č. R 19/2017 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 3/2017, podľa ktorého: „Dovolanie proti uzneseniu, ktorým odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie, nie je rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, proti ktorým je dovolanie prípustné v zmysle ustanovenia § 420 Civilného sporového poriadku“. Dovolací súd vzhľadom na uvedené dovolanie žalobkyne v tejto časti odmietol ako neprípustné podľa § 447 písm. c/ C. s. p. bez skúmania, či v konaní došlo k dovolateľkou namietanej procesnej nesprávnosti.

36. Nakoľko konanie pred odvolacím súdom nebolo poznačené namietanou vadou zmätočnosti, uvedenou v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p., najvyšší súd dovolanie žalobkyne (ako celok) odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C. s. p.

37. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta C. s. p.).

38. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (§ 451 ods. 2 k § 393 ods. 2 in fine C. s. p.).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.